

delserne, at den kobler det med nærområde-hjælp, således at vi, samtidig med at vi hjælper dem, der skal hjem fra Danmark, ordentligt hjem, også hjælper internt fordrevne.

Der har aldrig nogen sinde i historien i dette Folketing været en regering, der har gjort så meget for asylansøgerne, og jeg må indrømme, at jeg nødig vil stille mig op som sur og vred og gal, for jeg synes jo, jeg har mange herlige kollegaer herinde, men der er godt nok nogle, som kan blæse noget op, der intet har på sig.

Formanden:

Der er en række korte bemærkninger til ordføreren, men de foregår her fra Folketingets talerstol, så ordføreren bedes gå ned. Først er det hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hvis ikke det her var sådan et alvorligt emne, ville jeg ikke kunne lade være med at smile lidt af fru Irene Simonsens indlæg. Det er jo sådan, og det ved alle, der har fulgt den her debat, at det, som regeringen har gjort, har været at tage et lille skridt, hver gang vi andre har foreslået en løsning på problemet. Der var en forespørgselsdebat, der blev rejst efter lang tids kritik, og så bevilgede man en slat penge. Efterfølgende har man så taget et lille skridt igen og igen, derfor må man sige, at det altså er kontrafaktisk historieskrivning, som fru Irene Simonsen har gang i.

Det, jeg godt kunne tænke mig at spørge fru Irene Simonsen om, er, om det her med store stignende sundhedsgifter og selvmordsforsøg og andre ting, som vi oplever fra asylcentrene, hvor folk er inaktive og passive gennem lang tid, altså hvor de simpelt hen bliver syge af at opholde sig i centrene, hvad alle er enige om, herunder også dem, der driver centrene, ikke fordi centrene ser ud, som de gør, men fordi det er ventetiden og passiviteten, der er problemet, også er noget, som vi i Det Radikale Venstre har drømt til lejligheden? Er det tal, vi har opdigtet, eller er det sådan, at fru Irene Simonsen også mener, at Røde Kors er på helt galt spor?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er helt fint, at hr. Morten Østergaard forsøger at tage æren på vegne af oppositionen i for-

bindelse med, at der er sket nogle ting. Det er bare ingenlunde tilfældet.

Der er et andet emne, jeg kan nævne, hvor der virkelig er sket noget i forhold til, hvordan det foregik før 2001. Lad os blot tage gennemsnitssagsbehandlingstiden for asylansøgningsprocedure, som er betydelig nedsat i den her regerings periode. Det gik kun én vej før, hvor folk nemlig sad i det uvisse i meget længere tid.

Nu er der nogle, der sidder der i for lang tid, det er jeg enig i. De sidder der i for lang tid, fordi de ikke accepterer den afgørelse, der er faldet med de korte sagsbehandlingstider, vi har nu. Men jeg hører en væsentlig ændring i retorikken fra hr. Morten Østergaards side. Indtil for 1½-2 år siden sagde hr. Morten Østergaard, at det var forholdene på centrene, der gjorde, at de blev syge. Det er det nu pludselig ikke mere, efter hr. Morten Østergaard har besøgt dem. Nu er det ventetiden.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er glad for fru Irene Simonsens erkendelse af, at man bliver syg af den lange opholdstid i centrene. For det efterlader os jo med det helt centrale spørgsmål, som man rundtomkring i Europa er i fuld gang med at løse og svare på: Hvor lang tid kan man sidde i et asylcenter? Hvor mange år kan man have et liv i et dansk asylcenter? Det er det svar, som fru Irene Simonsen ikke er i stand til at give.

Måske er det ikke, fordi fru Irene Simonsen inderst inde ikke har en holdning til det, men fordi man har giftet sig, som man har, med resten af regeringen og med Dansk Folkeparti, som er fuldstændig ligeglad med, at de mennesker bliver syge af deres passivitet.

Sagt til fru Irene Simonsen: Hvis man stemmer nej til det her forslag, er man nødt til at give svaret på, hvor længe de kan sidde i et dansk asylcenter. Kan man have et helt barneliv der, som der indtil nu er nogle der har haft, født i et asylcenter, nu på vej til at være klar til skolegang? Kan man have et helt barneliv, 18 år, 20 år, et helt liv i et dansk asylcenter, hvis forholdene i Irak ikke bliver bedre? Det er det svar, som fru Irene Simonsen stadig væk skylder os, selv om dette er andenbehandlingen af det her forslag og fru Irene Simonsen også fik chancen for at svare ved førstebehandlingen.